

Školní věstec

ČASOPIS O ZŠ TGM
BOROHRÁDEK

DUBEN 2019

PAN UČITEL
HURDÁLEK
V NEPÁLU

ROZHOVORY
ANKETA
SPORT

OHLÉDNUTÍ
ZA ŠKOLNÍMI
AKCEMI

Obsah

Rozhovor s panem učitelem Tomášem Hurdálkem ..3	
Rozhovor s paní učitelkou Evou Bartošovou.....7	
Rozhovor se starostou Borohrádku Martinem Moravcem	9
Rozhovor s bývalou žákyní Dorotou Cikánovou	12
Rozhovor se žákyní Adrianou Šrámkovou	15
Organizujeme celorepublikový řetězec dobrých skutků	17
Anketa na téma láska	20
Sport na naší škole.....	22
Lyžařský výcvik.....	24
Jak nám to slušelo před lety	27
Školní parlament	28
Ohlédnutí za uplynulým obdobím.....	29
Zeptali jsme se paní ředitelky Ivy Příbylové	33
Soutěž o nejlepší fotku s nápisem #dobroskutkuj ..34	
Co mám na srdci	34

Ahoj všichni!

Připravili jsme pro Vás další vydání školního časopisu.

Těšit se můžete na řadu zajímavých rozhovorů, anketu na téma láska, oblíbenou rubriku Jak nám to slušelo před lety, ohlédnutí za lyžařským výcvikem a dalšími akcemi, informace o sportu či celostátním řetězci dobrých skutků, který společně na naší škole organizujeme.

Hezké počtení :)

Rozhovor s panem učitelem Tomášem Hurdálkem

Připravily: Veronika Michajlowa, Kristýna Svobodová

Přinášíme Vám rozhovor s panem učitelem Hurdálkem, který od ledna tohoto roku učí v dalekém Nepálu.

Proč jste se rozhodl odcestovat do Nepálu?

Nepál je jedna z velmi chudých zemí, navíc několikanásobně postižená zemětřesením. Nikdo tu sice netrpí hladem, protože je tu ideální počasí i půda, ale chybí peníze. Proto se místní školy snaží hledat dobrovolníky ze světa, kteří jsou zde ochotni pracovat zadarmo. Člověk tady ale může získat víc, než se na první pohled zdá. Nepál je země hinduismu a buddhismu - náboženství a filozofie, které se mi líbí a o které se zajímám. Navíc dobrovolník jako já tu může poznat úplně jinou kulturu a velmi prostý, ale přesto (nebo právě proto) šťastný život místních lidí.

Znáte starověké čínské přísloví, že na ruce, která ti darovala růže, vždy ulpí trocha jejich vůně? Je to jedno z mých oblíbených přísloví, kterým se ve svém životě řídím.

Jak vaše cesta splňuje vaše očekávání?

Musím říct, že moje očekávání ohledně školy jsou splněna. Děti jsou úžasné a navázali jsme spolu skvělý vztah. Výuka angličtiny jde taky super. Ale popravdě jsem neočekával, že tu budu mít problémy sám se sebou. Hlavně zpočátku jsem nebyl tak šťastný, jak jsem si představoval. Je velmi obtížné zde navázat nějaký přátelský vztah, a tak jsem většinu času odkázán sám na sebe. Rozhodně se nenudím - můj volný čas vyplňuje četba, kytara, sebevzdělávání, ruština, atd. Ale chybí mi tu vřelý, přátelský vztah, nebo alespoň nějaké smysluplnější popovídání, na které jsem zvyklý od svých přátel. Nejlepší angličtinou tu vládnu moji žáci čtvrté třídy a zbytek obyvatel vesnice se zmůže pouze na "vérr ju", což v jejich angličtině znamená, kam jdeš, nebo "ju veding", což je v překladu něco jako, už jsi ženatý, kolik máš přítelkyň a kolik z tvých přítelkyň je z Nepálu.

Úplně jiná kapitola je jídlo. To je naprosto skvělé, veganské (maso tu jedí jednou za dva týdny) a navíc si tu lidé všechno pěstují a vyrábějí sami. Mým nejoblíbenějším jídlem je samozřejmě dálbát (rýže s čočkovou polévkou a osmahnutou zeleninou) a nebudete tomu věřit, ale hrozně jsem tu přibral. Bohužel vám nemůžu říct kolik kilo, protože nejbližší váha je asi 250 km až v Kathmandu.

Jaké jsou rozdíly mezi naší a nepálskou školou?

Rozdíly jsou veliké, ale na druhou stranu, už to také není ta škola z hlíny a rákosu, jak si představujeme. Moje škola je soukromá, tzn., že výuka všech předmětů probíhá v angličtině už od druhé/třetí třídy. Děti samozřejmě z počátku moc nerozumí, ale to moc nevádí, protože se tu učí ještě méně užitečné věci než na našich školách. Někteří učitelé angličtiny vůbec neumí anglicky, ale to taky vůbec nevádí, protože výuka všech předmětů probíhá tak, že děti mechanicky čtou učebnici všichni nahlas a učitel dohlíží.

V mojí škole je většinou od deseti do osmnácti dětí. Ale už jsem byl také učit na státní škole, kde v každé třídě bylo přes šedesát dětí v místnosti mnohem menší, než je naše učebna angličtiny. Třídy jsou většinou o trochu menší než borohrádecká velká sborovna, ale místa je dost, protože tu není nic, co by ho zabíralo. Vůbec nic 😊 Není tu umyvadlo, světlo, stůl pro učitele, skříň, nástěnky, prostě nic. Jen užoučké třímístné lavice a jedna bílá tabule na fix.

V nepálských školách je také možné vidět, co se stane, když se potlačuje kreativita a logické myšlení u dětí. Děti tu jsou v podstatě takové malé kopírky. Ve všech hodinách jen přepisují učebnici do sešitu, a když jim učitel zadá něco kreativního, např. vytvoř větu se slovem "Monday", všichni napíší stejnou větu "Monday I do playing football". Stejně nudné, stejně chybné :) Jediná výjimka je čtvrtá třída, kde se v mých hodinách děti naučily trochu přemýšlet, dokážou vyjádřit svůj názor a také jsou trochu "drzejší" a otevřenější, což s sebou kreativita tak trochu přináší.

Jak vypadá váš typický den?

Jelikož mají Nepálci volno pouze v sobotu, mých typických dnů v týdnu je šest. Vstanu v 5:55 a vylezu na nejbližší kopec, kde dělám jógu a medituji. V sedm ráno na mě čeká snídaně - pro Nepálce to znamená černý čaj s mlékem a čtyřmi lžičkami cukru a potom volno do devíti, kdy dostanu od mojí nepálské rodiny oběd - každý den dál-bát. Kolem desáté by měla začít škola (pokud neprší nebo není ve vesnici svatba). Od jedné do dvou je přestávka, během níž všichni sportují (hrají fotbal, nebo volejbal) a ve čtyři hodiny odpoledne škola končí. Odpoledne si většinou čtu, hraju na kytaru nebo se snažím kontaktovat se svými nejbližšími, což se často nedaří, protože není elektřina. Od oběda, který byl v devět ráno, už pěkně vyhládnou, a tak kolem osmé už netrpělivě čekám na svou večeři. Jak jinak než dál-bát. Po večeři musím bohužel poslouchat monotónní a tak trochu "ukňouranou" nepálskou hudbu, která hraje celý den, ale ve večerním tichu se prostě nedá přeslechnout. A okolo desáté hodiny už všichni Nepálci spí (pokud není svatba, nebo jiná oslava), a tak si vychutnám půl hodiny u inspirativní knížky.

Naštěstí život se neskládá jenom z typických dnů. V životě otevřeného člověka není nouze (a to hlavně v Nepálu) o různá překvapení a zpestření, jako například nečekané návštěvy žáků, oslavy (zase ty svatby), pozvání na večeři od neznámé rodiny při odpolední procházce a spousta dalších.

Dokdy zůstanete v Nepálu a jaké jsou vaše další plány?

Zjistil jsem, že plánovat něco v Nepálu je pošetilost. Nejen hodiny, ale kolikrát i dny, tu nehrají roli! V Nepálu však můžu zůstat kvůli vízu jenom do poloviny května. Moje ideální představa o cestě zpět je pobýt několik týdnů na severu Indie a poté stopem z Kyrgyzstánu, přes Kazachstán a Sibiř do Evropy. Cesta je dlouhá několik tisíc kilometrů, proto je těžké říct, kdy se zpět do ČR vrátím.

Vzpomínáte někdy na naši školu? Chtěl byste něco vzkázat?

Když moje škola organizovala fotbalový turnaj, měl jsem hodně času přemýšlet, protože se začátek zpozdil o čtyři hodiny. V tu chvíli jsem si vzpomněl na perfektní organizaci všech školních událostí v Borohrádku, která mi občas nevyhovovala, ale trochu by se jí tu hodilo 😊 Často vzpomínám samozřejmě na vás, děcka, (hlavně při fotbale a párovce, protože jste byli prostě úžasní), ale kdo jste kdy navštívil náš kabinet, asi víte, co mi tu chybí a na co vzpomínám nejvíc.

Brzy by měl přijít boj o obhajobu prvního místa z kin-ballu, takže držím palce! Také doufám, že si užíváte tu svobodu mysli, která určitě nastala po zavedení skvělého a jistě oblíbeného zákazu mobilů ve škole 😊 No a poslední, co bych chtěl vzkázat, je pozdrav do devátých tříd! Je mi moc líto, že neuvidím vaše loučení se školou, ale věřte, že ve mně zůstalo hluboko vryté loučení, které jste mi přichystali v prosinci. Užijte si ho, jak se sluší a patří na deváťáky vašich kvalit 😊 Namaste všem!

Rozhovor s paní učitelkou Evou Bartošovou

Připravily: Veronika Michajlova, Kristýna Svobodová

Pro náš rozhovor jsme si vybraly paní učitelku Evu Bartošovou.

Paní učitelko, jak vzpomínáte na své dětství?

Moje dětství bylo šťastné, i když neklidná doba, v níž jsem vyrůstala, zasáhla i naši rodinu. To jsem však tenkrát jako dítě nevnímala. Maminka byla v domácnosti a hodně se mi věnovala, tatínek byl naopak celý den v práci a pracoval i po večerech doma. Naši rodinu tvořili také babička a děda, kteří mi často vyprávěli o svém dětství a mládí. Bydleli jsme na vesnici, uprostřed přírody, a tak mě učili znát všechno, co v okolí rostlo a žilo. Chovali jsme domácí zvířata, pomáhala jsem jednotlivě řepu, sbírat brambory, sušit seno. Velice ráda jsem chodila do školy - nejprve do dvoutřídky u nás na vesnici, jejímž ředitelem byl otec mé nejlepší kamarádky, od šesté třídy pak do velké školy do Chocně. Ráda jsem četla, kreslila, vyšívala, často jsme doma hráli i různé společenské hry, recitovali, v létě jsme s rodiči jezdili na výlety, sbírali houby a borůvky, jezdili na kole. Vše se mi zdálo být mnohem pomalejší a klidnější než dnes.

Kdy a proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

Kdybych řekla, že jsem odjakživa chtěla být učitelkou, tak bych lhala. Sice jsem si s kamarádkou na školu často hrála, a to přímo ve ztichlé školní třídě nebo v kabinetě se spoustou vycpanin a obrazů, se zájmem sledovala její rodiče, jak doma odpoledne opravují sešity, ale čím budu, jsem ještě dlouho potom nevěděla, protože zájmů jsem měla celkem dost. Vždycky se ale kolem mne točily nějaké menší děti. Ráda jsem je sousedům pohlídala a hrála si s nimi, snad i proto, že sama jsem neměla sourozence. Četla jsem jim, kreslila a ráda si s nimi povídala. Můj vztah k dětem později umocnili tři vynikající profesori z našeho vysokomýtského gymnázia, díky kterým jsem se nakonec rozhodla pro učitelskou dráhu.

Na naší škole učíte řadu let. V čem je dnešní škola odlišná od doby, kdy jste zde začínala učit?

Vystudovala jsem pedagogickou fakultu a přijala své první místo ve zdejší škole, kde jsem strávila víc než 40 let. Mám-li srovnávat, určitě najdu řadu rozdílů, ale v podstatě děti zůstávají stále dětmi

se svými chybami i přednostmi, stále jsou milé, zranitelné, zvědavé. Vždycky byly děti hodné i zlobivé, pečlivé i líné, slušné i drzé. Ty dnešní děti však mají mnohem více možností rozvíjet své zájmy, k získávání nových informací jsou technicky velmi dobře vybaveny a s příslušnou technikou umí lehce zacházet, ale nevyužívají ji vždy tím správným směrem. S rodiči hodně cestují a mnoho znají, bohužel stále méně ovládají základní vědomosti a dovednosti. Jsou příliš rychlé a chtějí mít vše brzy hotovo. Jsou tedy méně pečlivé a trpělivé, učitelé na ně snižují mnohdy nároky, jsou sebevědomější, znají dobře svá práva a umí je hájit. Bohužel neznají své povinnosti, ubylo slušnosti a úcty, přibýlo vulgarity. Změnila se i výchova v rodině a vztah rodičů ke škole, vzory a autority a celkový vztah k hodnotám. To ale platí nejen pro školu, ale pro celou současnou společnost.

Jaký předmět učíte nejraději?

Mým oborem je ruština - němčina, mnoho let učím i výtvarnou výchovu, o kterou jsem si díky kurzům, podobně jako o etiku, rozšířila svoji aprobaci. Za ta dlouhá léta jsem ale učila i dějepis, český jazyk, občanskou výchovu, zeměpis, přírodopis, ekologii, rodinnou výchovu, pracovní činnosti a na prvním stupni prvouku a vlastivědu. Každá taková změna člověka obohatí, na všem mě něco bavilo. Mám ráda samozřejmě hlavně svůj obor, nejraději učím v tom ročníku, kde se s novým jazykem začíná, kde jsou děti plné zájmu a z nuly na začátku je vidět pokrok. Příjemné jsou pro mne i hodiny výtvarné výchovy v nepříliš početné třídě. A co se týká suplování, ráda si opráším své znalosti při matematice.

Zažila jste ve škole nějakou veselou historku?

V naší škole byl vždycky výborný učitelský kolektiv, na jedné straně legrace, na druhé vzájemná úcta. Mám mnoho hezkých vzpomínek a zážitků. Ve zdejší škole jsem se také seznámila se svým manželem, s kolegy jsme jezdili na různé výlety, velkým dobrodružstvím byla třeba naše cesta na Italskou a Francouzskou riviéru. Co se týká dětí, nejvíce legrace se užije mimo školu, na exkurzích, výletech, skvělé byly týdenní ozdravné pobyty u moře a v počátcích mé praxe dobrovolné sobotní výlety za památkami, na které často zavzpomínáme s paní zástupkyní. Snad každý učitel také už slyšel, jak mi jednou ve sborovně od akumulárních kamen uhořely kalhoty, a žáci se pak divili, proč jdu na první hodinu ruštiny učit v teplákové soupravě, navíc půjčené od kolegyně tělocvikářky. Pak už situaci vyřešila pohotová paní školnice, která mi ochotně přinesla svoje kalhoty.

Jak ráda trávíte svůj volný čas?

Jsem babička čtyř krásných a šikovných vnoučat, se kterými se vždycky ráda potěším a podělím o jejich úspěchy. Ve volném čase také čtu, sleduji časopisy o bydlení, luštím křížovky a sudoku, ráda navštěvuji s manželem zámky, výstavy, skanzeny, jezdíme a chodíme se psem do přírody, ráda se kochám rozkvetlými stromy, loukami, zajímám se o historii praní a žehlení a sbírám staré žehličky a valchy.

Rozhovor se starostou Borohrádku Martinem Moravcem

Připravili: Kateřina Davidová, Dominik Seidenglanz, Ema Houšťěková

Přinášíme Vám rozhovor se starostou Borohrádku, bývalým žákem naší školy a také učitelem Martinem Moravcem.

Pane starosto, jak vzpomínáte na roky, které jste trávil na naší škole jako žák? A jak se od té doby škola změnila?

Na léta strávená ve školních lavicích pod křídly místní základní školy vzpomínám velmi rád. Bylo to pět krásných let (od šesté třídy jsem začal navštěvovat sedmileté Gymnázium v Holicích) poznávání, objevování, učení, upřímného kamarádství, ale i cestování a dobrodružství. Proč říkám i cestování a dobrodružství? Je to proto, že v dobách mého studia nebyly soustředěny všechny třídy v jedné budově školy. A tak jsme do prvního ročníku nastoupili do budovy, kde se dnes nachází Církevní základní škola, do druhé třídy jsme jezdili společně autobusem do Šachova. I třetí a čtvrtá třída byla tenkrát mimo území města Borohrádek, a to ve Žďáru nad Orlicí. A tak až od páté třídy jsme docházeli do stávající budovy ZŠ TGM a připadali jsme si už jako „velké děti“. V té době se začala stavět i nová přístavba, jejíž dokončení umožnilo všechny ročníky sloučit pod jednu střechu. Pamatuji si to tak dlouho proto, že jsme v hodinách výtvarné výchovy několikrát a různými technikami kreslili, malovali stavební jeřáb. ☺ Rád a s úctou vzpomínám na

svou první paní učitelku Janu Pražákovou a výborný kolektiv spolužáků. S odstupem času mohu říci, že to pro mě byla téměř bezstarostná a pohodová léta mého života.

Řadu let jste pracoval jako učitel. Nyní jste již pátým rokem starostou. Stýská se Vám někdy po učení dětí?

Učitelská profese mě velmi bavila a naplňovala. Každý den ve škole byl jiný, stejně tak i žáci. Měl jsem vždy velkou radost z toho, když jsem viděl, že jsem děti něco naučil, nebo je i dokonce někdy nasměroval k prohlubování svých znalostí v rámci

předmětů, které potom vystudovaly a staly se jejich povoláním. Učitel je vázán tematickými okruhy ŠVP, RVP, ale má určitou svobodu, jaké metody a postupy vzdělávání zvolí. A tak musím čestně přiznat, že se mi někdy zasteskne. Většinou je to tehdy, když se při současném povolání trápím nějakým velkým problémem. Abych kontakt s dětmi a svou profesí úplně neztratil a zároveň se trochu uvolnil od starostí všedních dní, ponechal jsem si vedení rybářsko-mysliveckého kroužku. A tak jednou týdně zasvěcuji děti do tajů rybolovu, myslivosti a snažím se je vést k ochraně přírody.

Jaké to je být starostou města? Co se Vám na této práci líbí a co je naopak náročné?

☺ Jaké je to být starostou? Kulantně řečeno jak kdy... někdy je to těžké, někdy je to krásné, někdy pohodové a jindy zase psychicky náročné... Starosta je volená osoba, která stojí v čele města, obce a za výkon své funkce odpovídá zastupitelstvu města. Myslím, že starosta by měl být vždy jakousi prodlouženou rukou občanů a snažit se vždy prosazovat v rámci možností co nejvíce jejich požadavků a přání.... To se mi na této práci líbí. Rád

jednám s lidmi (i když ne vždy je to jednoduché a nelze se bohužel zavděčit všem), snažím se o zlepšování života a prostředí okolo nás. Mám vždy velkou radost, když se ve městě podaří něco vystavět, zrekonstruovat, vylepšit, prosadit dobrý nápad. Práce má svá úskalí v podobě nestanovení pracovní doby. Starosta vykonává svou funkci 24 hodin denně. A tak i v noci a o víkendech běžně řeším problémy a starosti obyvatel a chodu města. Na počátku svého prvního funkčního období jsem musel proniknout i do tajů a problematiky chodu města, úřadu, legislativy, ale i například do témat odpadového hospodářství, lesního hospodářství, krizového řízení ve vztahu ke složkám integrovaného zásahového systému, stavební problematiky atd. Musím však říci, že mě tato práce velmi naplňuje, baví a že mám ještě hodně nápadů, chuti a zatím i elánu něco dělat dál pro blaho našeho krásného města.

Co máte rád na našem městě?

Jak jsem řekl, považuji naše město za krásné a pohodové k životu. Je to město s nádhernou okolní přírodou, obklopené lesy, polními a lučními ekosystémy s meandrující řekou, písňákem, cyklostezkou... Příroda nám umožňuje rozmanité možnosti relaxace jako např. rybaření, sběr lesních plodů, myslivost, cykloturistiku, vodáctví, pěší turistiku, procházky se svými čtyřnohými kamarády a další. Myslím, že Borohrádek toho i vzhledem ke své „velikosti“ občanům hodně nabízí = jsou zde 2 základní školy, mateřská škola, dva praktičtí lékaři, dětský lékař, stomatolog. V blízké budoucnosti zde budou i rehabilitační služby. Je možnost cestovat vlakem, autobusem, natankovat pohonné hmoty. Nachází se zde i rozmanitá síť dalších služeb = restaurace, poměrně

široké nákupní možnosti, služby (kadeřnictví, květinářství, kosmetika, manikúra a další). A i když jsme v minulých letech bohužel zaznamenali pokles a zánik některých pracovních podniků, stále je zde široká škála pracovních příležitostí. Líbí se mi i to, že většina obyvatel se zná navzájem. Na bázi skvělé vzájemné spolupráce funguje i poskytování dotací z rozpočtu města pro spolky a organizace, které nabízejí pestré nabídky volnočasového využití. Mám rád naše město, protože se mi zde příjemně žije, mám zde rodinu a mnoho dobrých přátel a kamarádů...

Co děláte ve svém volném čase?

Ještě nedávno jsem hrával aktivně fotbal a celkově jsem i hodně sportoval. Bohužel volného času teď moc nemám. Jsem i rybářem a myslivcem, ale teď spíše pasivně.

S výkonem funkce starosty mám volného času stále méně, chodím domů často pozdě večer a svůj volný čas tak raději věnuji své rodině. Rádi jezdíme na letní dovolené po řeckých ostrovech. V zimě pak vyrážíme lyžovat. Koncem loňského roku jsme však začali stavět rodinný dům, a tak víkendy a volný čas teď podřizujeme většinou této stavbě. Těším se na dokončení stavby, pěstování svého „bio“ ovoce, zeleniny a občasný

víkendový relax na terase při šálku místní vynikající kávy.

Rozhovor s bývalou žákyní Dorotou Cikánovou

Připravila: Ema Houštková

Pro rozhovor jsem si vybrala kamarádku Dorotu Cikánovou, která na naši školu chodila devět let. Nyní studuje podnikovou ekonomiku na Technické univerzitě v Liberci a od února do června pobývá v rámci studia v Portugalsku.

Dorčo, jak ses dostala ke studiu v Portugalsku?

Už když jsem po maturitě přemýšlela, na jakou půjdu univerzitu, tak jedním z rozhodujících faktorů byla nabídka Erasmu jednotlivých vysokých škol. Proto jsem si hned v prvním ročníku začala shánět potřebné informace o studiu v zahraničí. Ptala jsem se na rady a zkušenosti studentů, kteří už studijní výjezd absolvovali. Dalším rozhodujícím faktorem byla nabídka předmětů zahraničních univerzit. Z toho všeho Portugalsko vyplynulo dobře, doporučilo mi ho několik studentů a zároveň mi vyhovovala nabídka předmětů. Pak už jsem jenom vyplnila přihlášku ke studiu v Lisabonu, zařídila potřebné dokumenty, koupila letenku, sbalila kufr a teď jsem tady.

Jsi ráda, že sis vybrala tuto zemi?

Jsem moc ráda! Jsem v Portugalsku poprvé, takže je super, že poznávám pro mě novou zemi. Máme tu krásné počasí, zatím jsem volné dny mohla trávit nejenom cestováním, ale také piknikem v parku nebo na pláži. A lidé tu jsou milí a naprostí pohodáři.

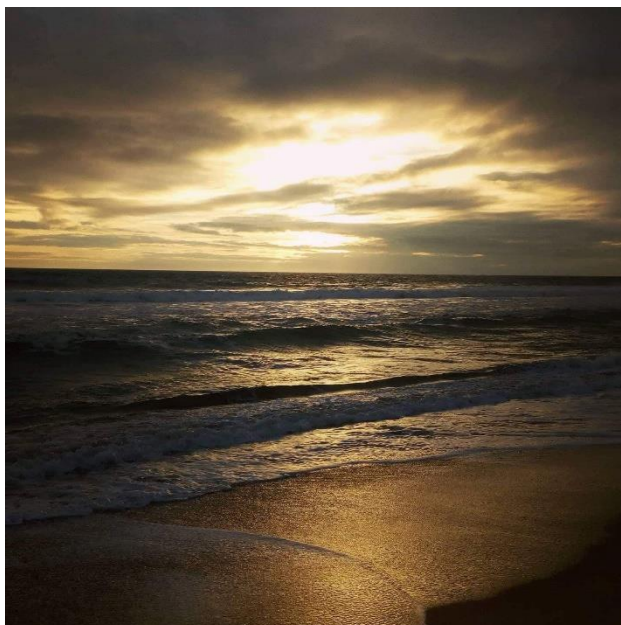
Jak nyní probíhá tvůj typický den?

Tak tohle je pro mě nejzákladnější otázka ze všech. Přemýšlela jsem nad ní dlouho a pořád nemám

jednoznačnou odpověď. Asi jenom tu, že nemám typický den. Od pondělí do pátku mám hodiny ve škole, ale každý den je úplně jiný. Někdy jdu do školy jenom na jednu hodinu, to potom můžu strávit odpoledne někde venku s kamarády. Jsou ale i dny, kdy musím být ve škole do večera. O víkendech zatím dost cestuju, ať už jenom po okolí Lisabonu nebo i po celém Portugalsku.

Jaký je rozdíl mezitím studovat u nás a v Portugalsku?

Já osobně v tom až zas tak veliký rozdíl nevidím. Možná jenom to, že v Portugalsku nemáme daná přesná pravidla. Tím myslím například konkrétní počet hodin, které můžeme zameškat. Úkoly nemají vždy jasnou osnovu, jak jsem zvyklá u nás. Možná bych řekla, že organizace tady je více zmatečná, ale učitelé jsou k nám vstřícní a chápaví.

Je něco, po čem se ti stýská?

Po naší kohoutkové vodě. Tady voda z kohoutku chutná, jak když ji piju z bazénu.

Zatím tady mám pořád, co dělat, takže nemám moc čas na to, aby se mi stýskalo. Samozřejmě mám doma rodinu a kamarády, ale díky technologiím, které dneska máme, s nimi můžu být neustále v kontaktu. A také vím, že v létě už budu zase doma.

Jaké máš vzpomínky na naši školu?

Na základku mám skvělé vzpomínky. Přece jenom jsem tam strávila devět let a to není málo. Neříkám, že na roky strávené v Borohrádku myslím denně, ale občas si vzpomenu na to, co jsme prováděli o hodinách, jaké jsme měli školní výlety, výměnné pobyty... a většinou mě ty vzpomínky opravdu a upřímně rozesmějí.

Chtěla bys do školy něco vzkázat?

Asi jen jednoduše, aby škola pokračovala v tom, co dělá, protože si myslím, že je to super.

Máš tam kamarády?

Kamarády tady mám. Spousta mých spolužáku přijela stejně jako já do neznámého prostředí, mezi nové lidi... Takže jsme se seznámili poměrně snadno. Také mám super spolubydlící (z Brazílie, Rakouska a Maďarska), se kterými trávím hodně volného času.

Chutná ti tam?

Já si hodně vařím, tudíž tady platí, co sis navařil, to si taky sněz. Ale zamilovala jsem si místní pochoutku pastel de nata, je to vlastně košíček z listového těsta, který je plněný žloutkovým krémem. A pomeranče! Tady jsou tak hrozně dobrý a šťavnatý pomeranče, že je můžu jíst pořád.

Jak v cizině komunikuješ?

Výuka probíhá v angličtině, s kamarády, spolubydlícími i lidmi na ulici mluvím také anglicky. I když mám jednou týdně hodinu portugalštiny, tak to ale zvládnou tak akorát pozdravit, objednat si kafe a zaplatit. Ale třeba se to ještě zlepší.

Tudíž ano, anglicky se učte! Čeština je sice krásná, ale v zahraničí vám nepomůže. Já sama tady cítím, že moje angličtina není tak dobrá, jak by mohla být. Ale mluvím, protože musím a protože chci. Doufám, že až se v létě vrátím domů, tak bude moje angličtina zas o něco lepší.

Rozhovor se žákyní Adrianou Šrámkovou

Připravila: Pavlína Raková

Adri je na naší škole nová žákyně. Přišla k nám až v průběhu deváté třídy. Ale myslíme, že se u nás rychle „zabydlela“. 😊

Jak se ti líbí na naší škole?

Na vaší škole se mi moc líbí, například se mi líbí to, že organizuje různé akce, jak sportovní, tak různé speciální dny, při kterých zažijeme hodně srandy.

V čem je naše škola jiná?

Vaše škola je jiná například v tom, že podle mě je tady lepší kolektiv ve třídách a je tady lepší přístup učitelů k nám.

Co děláš ve svém volném čase?

Ve svém volném čase ráda sportuju. Můj nejoblíbenější sport je volejbal, který jsem dříve hrála i závodně. Ráda chodím ven s kamarády a ráda chodím i na párovou akrobacii.

Co plánuješ do budoucna?

Ještě pořádně nemám rozmyšlené, co bych v budoucnu chtěla dělat, ale jediné co plánuju je, dostat se na střední školu.

I TY MŮŽEŠ BÝT HRDINOU!

ZAPOJ SE DO
CELOREPUBLIKOVÉHO
ŘETĚZCE DOBRÝCH SKUTKŮ!

HeartHeroes - Hrdinové s dobrým srdcem

.....
#dobroskutkuj

heartheroes.wixsite.com/czech
www.facebook.com/heartheroescz
www.instagram.com/heartheroescz

Organizujeme celorepublikový řetězec dobrých skutků

Připravily: Kristýna Svobodová, Pavlína Raková, Veronika Voráčková, Adéla Kroulíková

Určitě už víte o tom, že v naší škole probíhá mezinárodní projekt HeartHeroes – Hrdinové s dobrým srdcem. Hrdinové proto, že dělají radost druhým, pomáhají, zachraňují planetu a rozvíjejí sami sebe. HeartHeroes probíhají teprve od začátku školního roku, ale za tu dobu se už uskutečnilo několik zdařilých akcí.

Tento projekt se zatím rozrůstal jen na naší škole a osmi zahraničních školách, ale nám přišel natolik skvělý, že jsme se ho rozhodli rozšířit po celé naší republice. Řekli jsme si, že by bylo skvělé, kdyby se k nám přidalo co nejvíce lidí a dobré skutky se šířily dál.

A tak jsme vymysleli kartičky, díky kterým chceme dál šířit celorepublikový řetězec dobrých skutků s názvem #dobroskutkuj. Na naší škole jsme také vytvořili web a profily na sociálních sítích, na kterých třeba najdete 54 nápadů na dobré skutky nebo kartičky ke stažení. Sice jsme teprve začali, ale už nyní se můžeme pochlubit mnoha hrdinskými skutky.

Píšeme a rozdáváme třeba dopisy pro radost, vyrábíme různé kartičky s citáty a snažíme se různě potěšit druhé.

Například v pátek 5. dubna naše skupina z mediálního kroužku připravila pro žáky z prvního stupně a děti z borohrádecké školky pohádku s názvem Šípková Růženka. Myslíme si, že naše představení se dětem líbilo a že se budou těšit na další vystoupení našeho týmu. Udělali jsme radost nejen jim, ale radost jsme z toho měli i my.

V ten samý den odpoledne jsme s kamarády a dvěma učiteli vyrazili uklidit přírodu podél silnice mezi Borohrádkem a Čermnou nad Orlicí. Našli jsme mnoho krabiček od cigaret, plechovek od energetických nápojů, plastových lahví a kelímků nebo obalů od sušenek. Jsme rádi, že příkopy teď prokoukly a nemusíme koukat na ten nepořádek. A byli bychom rádi, kdyby lidé pochopili, co svým bezohledným chováním způsobují. Aby si uvědomili, že tím podporují globální oteplování a dobrovolně se ženeme do záhuby. Nejen my bychom byli rádi, kdyby lidé příště do lesa žádný nepořádek nevyhazovali.

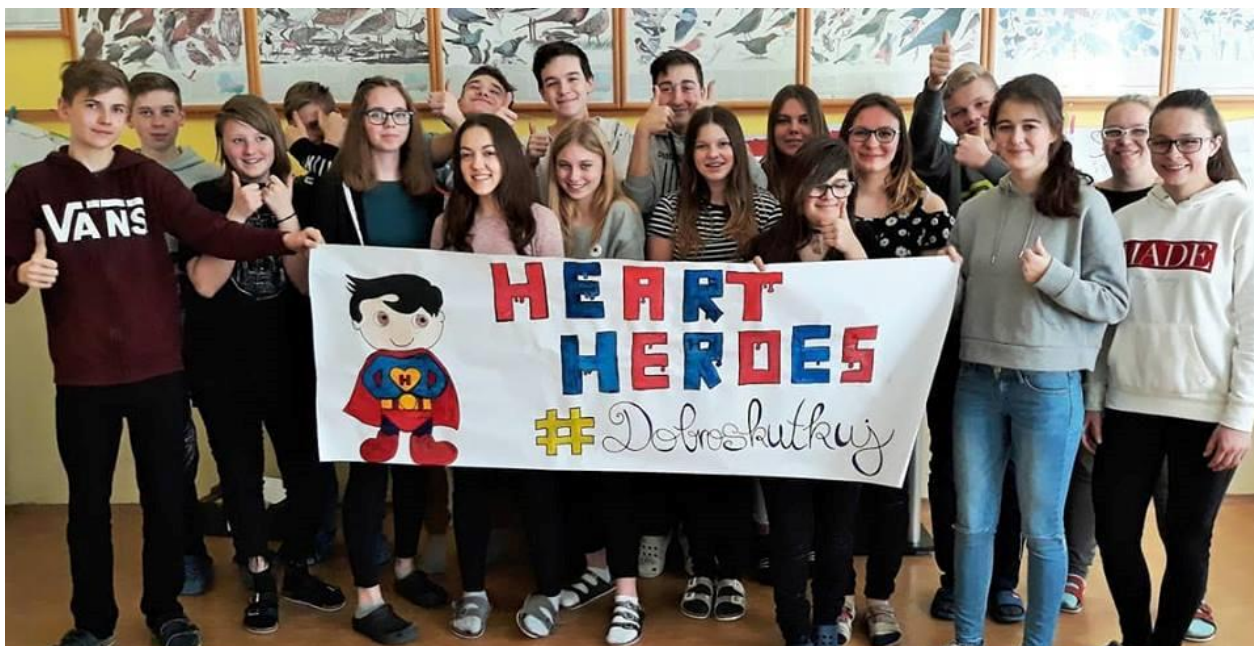

V pondělí 8. dubna jsme byli na workshopu ve Studijní a vědecké knihovně Hradec Králové. Když jsme se dozvěděli, že pojedeme na exkurzi do knihovny, bavili jsme se o tom, že čtenář potřebuje dvě věci – 1. knihu a za 2. záložku. Paní učitelku Hellerovou napadlo, že bychom mohli při výtvarné výchově vyrábět záložky s hezkými vzkazy a také kartičkou HeartHeroes. Čtyři zapojené třídy vyrobily celkem 169 záložek. Některé jsme rozdali čtenářům v knihovně, některé jsme nechali u pultu. Myslíme si, že naše záložky lidi potěší, zároveň si při každém otevření knihy na náš projekt čtenář vzpomene.

Během výletu jsme ale zvládli i další dobré skutky. Třeba jsme se nechali inspirovat nápadem číslo 7 na stránkách projektu, a tak jsme s panem učitelem dali srdíčka např. paní, která prodává jízdenky, nebo paní, která nás prováděla knihovnou. Vypadalo to, že obě měly velkou radost. A nám zase udělalo radost, že se jim to líbilo. Také jsme v Hradci nechali tři dopisy pro radost a zvládli jsme dobroskutkovat i při krátkém rozchodu, když jsme si šli s kamarády kupovat jídlo. Na pokladně v Bageterii Boulevard jsme např. nechali 50 korun slevu pro dalšího zákazníka a také jsme tam nechali pár HeartHeroes kartiček pro radost

Dělat dobré skutky nás baví, protože je super, že dokážeme udělat radost druhým lidem. My z toho pak také máme radost. A moc nás těší, že se k nám začínají přidávat další a další lidé a náš řetězec dobrých skutků se opravdu rozrůstá!

JARO JAROMĚŘ

Sbírka pro záchrannou stanici Jaroměř

Kdy: **6. - 7. 5.** od 14:00 – 17:00

Co: tvrdé pečivo, granule, konzervy (psí, kočičí), čerstvá zelenina a ovoce, obilniny, seno...

Kam: **ZŠ TGM Borohrádek**

Potravinu prosím doma zvažte. Děkujeme 😊

Třída 7.A organizuje v rámci #dobroskutkuj sbírku pro záchrannou stanici Jaroměř.

Přidejte se také 😊

Anketa na téma láska

Připravily: Kateřina Davidová, Kateřina Sejkorová, Veronika Michajlowa, Kristýna Svobodová

Dne 14. února jsme slavili Den svatého Valentýna (teda my jsme zjistili, že ve škole je většina nás žáků nezadaná 😊 Ale to nevadí, prý máme času dost 😊).

Kladli jsme dvě otázky:

1. Jak si představujete partnera/partnerku snů?
2. Jak si představujete rande snů?

Paní učitelka Bónová

1. Věrný, pravdomluvný, upřímný, hodný, ale zase ne moc, protože by mě to nebavilo. Vzhledově mně je to úplně jedno, mně spíš záleží na povaze.
2. Rande snů? Já bych chtěla nějakého boháče, abychom jeli někam na Sicílii na pizzu, a pak bychom se vrátili zpátky domů.

Adam Coufal

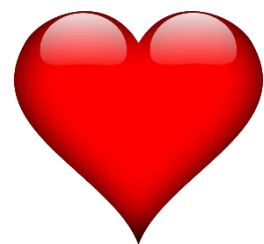
1. Aby byla hodná, milá a hezká.
2. Na rande bych ji vzal domů k počítači, kde bychom si zahráli nějaký hry a udělal bych jí tousty.

Adam Homolka

1. Hodná, milá, tak akorát žárlivá, chytrá a není to úplně důležité, ale aby byla hezká.
2. Šli bychom se najíst a pak by u mě přespala.

Jan Ribár

1. Hodná, blond a abych jí nemusel pořád něco kupovat.
2. Rande snů bych si představoval až v osmnácti, při západu slunce a s vínem.

Dominik Seidenglanz

1. Aby moc nekecala a dělala všechno, co chci.
2. Na rande bych ji vzal na pizzu.

Kristýna Pokorná

1. Hodný, sympatický a milý k ostatním.
2. Rande snů bych si představovala v parku.

Sabina Matějková

1. Hodný, aby nebyl zlý a byl hezký.
2. Rande bych chtěla někde v restauraci nebo v kině.

Natálie Morávková

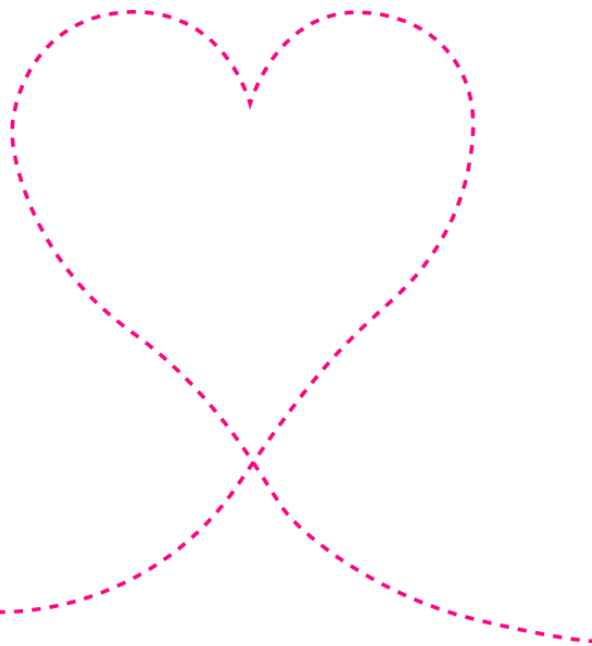
1. Představovala bych si, aby byl hodný, milý a přátelský.
2. Rande asi někde v přírodě.

Valentýna Klára Urbánková

1. Hezký, upřímný, hodný a nezáleží úplně na vzhledu, ale spíš na tom, jaký bude uvnitř.
2. Rande bych chtěla při svíčkách.

Martin Fuchsa

1. Hezká a chytrá.
2. Rande snů bych si představoval tak, že bychom šli do baru na víno, pak na Karlův most a pak bych ji vyprovodil na autobus.

Sport na naší škole

Připravila: Pavlína Raková

Sportovní aktuality nám přiblíží pan učitel Ondřej Sitka.

Ve školním roce 2018-2019 opět nabízíme široké sportovní vyžití v rámci školních turnajů, mimoškolních turnajů, kroužků a sportovních seminářů. Na naší škole se každý měsíc pořádá

sportovní turnaj. Máme za sebou basketbal, florbal, futsal, kin-ball, miniházenou, kříplfotbal a vybíjenou. Na těchto turnajích panuje většinou příjemná, přátelská atmosféra v duchu fairplay, což nebývalo vždy samozřejmostí. Byli jsme úspěšní i mimo

naši školu. Futsalisti vybojovali třetí místo v těžké konkurenci na turnaji v Rokytnici v Orlických horách. Mladší dívky si vyzkoušely turnaj v přehazované v Kostelci nad Orlicí. Vysoká očekávání jsme potvrdili druhými místy v kin-ballovém oblastním kole v Hradci Králové. Postoupili jsme do republikového finále v Praze, kde budeme obhajovat mistrovský a vice mistrovský titul.

V rámci volnočasových aktivit mohou žáci navštěvovat kroužky stolního tenisu, parkouru a gymnastiky, párové akrobacie, tance a míčových her. Je-li projevem větší zájem o konkrétní sportovní odvětví, pořádáme semináře s přespaním ve škole. Doposud se konaly semináře společenských tanců, párové akrobacie aj.

Dnes se často poukazuje na to, že mládež nesportuje a sportovní zdatnost klesá. Já to ale na naší škole vidím naopak. To, co jsem byl v gymnastice schopný provádět jen já a hrstka vyvolených, dnes zvládají prvostupňoví žáci s lehkostí a noblesou. Jsme několikanásobní vicemistři republiky v kin-balu a současní mistři ČR ve starší kategorii.

S párovou akrobacií před lety začalo pár chlapců. Nyní vystupujeme pětikrát do roka na plesích s 20 člennou skupinou s mnohem náročnějším repertoárem. Úroveň chlapeckého basketbalu je na vyšší úrovni než ta fotbalová. Atletické rekordy jsou překonávány. Někteří žáci tančí tak, že by sami mohli učit.

Jako učitel tělocviku jsem hrdý nejenom na takové sportovní pokroky, ale především na pohodovou

a přátelskou atmosféru během hodin TV. Všem bych přál, aby z práce odcházeli s úsměvem, příjemně rozbolavěným tělem a pýchou, že můžete být součástí něčeho tak úžasného a smysluplného, jako je společně trávený čas v tělocvičně i mimo ní.

Lyžařský výcvik

Připravila: Veronika Michajlowa

Chtěla bych vám vyprávět o našem lyžařském výcviku, který se konal od 17. 3. do 23. 3. 2019.

Všechno to začalo nástupem do autobusu, který byl celkem klidný. Když pak ale někteří zapnuli ty svoje repráky, tak mi došlo, že tohle bude jízda. Přes celý autobus řvaly všechny typy písniček, při kterých se nedalo rozhodně spát. Je pravda, že se našli i nějací borci, kteří to zvládli, ale já mezi ně rozhodně nepatřila. Doufala jsem, že jeden z nich bude pan učitel Sitka, který slíbil pizzu za to, když ho někdo vyfotí při spánku, ale to se bohužel nikomu nepodařilo.

Když jsme dorazili do Harrachova, byli jsme informováni, že pension je ještě kilometr daleko a že jediné, co se poveze, budou naše kufry a lyže. Unavení jsme byli během chvilky, ale nakonec jsme ten kilometr ušli.

Po rozdělení pokojů jsem zjistila, že každý den budu muset vyjít schody úplně nahoru, což mě opravdu vyčerpávalo. Takže pro všechny, co se pořád divili, že furt spím, tak tady máte důvod. 😊 Poté, co jsme se zabydleli, jsme vyrazili na krátkou procházku po Harrachově. Do pensionu jsme se vrátili tak akorát na večeři, které nebylo rozhodně co vytknout. Dále nás čekalo náhodné rozdělení do týmů, za který jsme bojovali po

celý lyžák. Naštěstí jsem se dostala do toho nejlepšího týmu, kde jsme získali body za některé aktivity, kterých bych se nikdy nezúčastňovala např.: otužování nebo ranní jóga. Jógu bych ještě dala, ale to vstávání... Body jsme získali i za různé soutěže a výšlap do neznáma, který následoval ve středu.

V pondělí ráno jsme vyrazili na sjezdovku, kde nás opět rozdělili do skupin, ale tentokrát podle výkonů na lyžích. Asi jsme nebyla úplně marná, protože jsem byla zařazena do jedniček (zkušení lyžaři). Ti, co na lyžích ještě nestáli, si to poprvé vyzkoušeli. Pak nastal okamžik, na který nikdy nezapomenu. K lyžařům, kteří se častěji váleli, než stáli na lyžích, přijeli ti zkušenější a pomohli jim se na nich udržet. Tento dobrý skutek dojal i naše instruktory.

V úterý se nás pan učitel Sitka snažil zdokonalit v lyžování. Zjistila jsme, že jízdu na jedné lyži opravdu nezvládám, ale to nevadí. Nebyla jsem sama.

Další den jsme vyrazili na celodenní turistický výlet kolem Mumlavských vodopádů směr Čertova hora. Do cíle došli jen ti nejlepší z nás, mezi něž jsem opět nepatřila. Bohatě mi stačil výšlap k Vosecké boudě, což byl také dobrý výkon, když někteří odpadávali již cestou.

Po náročném předchozím dni jsme opět stáli na svahu. Bolavé nohy, natažené svaly a unavené tělo nám v lyžování nijak nezabránilo a den jsme si opět užili.

Pátek jsme se rozhodli věnovat dobrým skutkům. Napsali jsme na balonky pozitivní vzkazy a rozdávali je po sjezdovce náhodným lidem. Poslední večer byl zakončen diskotékou. Po několika tancích a náročném týdnu se mi podařilo usnout v průběhu diskotéky. Přestože většina tvrdila, že nebudou tancovat, po mém probuzení jsem zjistila, že všichni umí tančit cha-chu. Vůbec nevím, jak je to možné, ale dobrá práce, Petře. 😊

Uteklo to opravdu rychle, najednou tu byl poslední den. Vydařený lyžák jsme zakončili jízdou na bobové dráze.

Děkujeme instruktorce Anetce za její přítomnost na lyžáku, panu kuchaři za výtečná jídla, panu asistentovi (rosničce) za skoro přesnou předpověď počasí, majitelům za trpělivost s námi a hezké ubytování a panu učiteli Sitkovi za všechno ostatní.

Děkujeme i za vyhranou sázku, při které slíbil, že nebude jíst, a bohužel ji kvůli mandlím a Oreu projel... Tak třeba příště. 😊 Už se s Anetkou těšíme na pizzu. A také děkuji svým spolužákům za krásný lyžák.

Jak nám to slušelo před lety

Připravili: Dominik Seidenglanz, Kristýna Svobodová, Veronika Michajlowa

pan starosta Martin Moravec

paní učitelka Nikola Bónová

deváčka Pavlína Raková

Školní parlament

Připravila: Pavlína Raková

Na to, co je nového ve školním parlamentu, jsem se zeptala předsedkyně Elišky Zahajské.

S parlamentem jsem moc spokojená. Od začátku školního roku jsme zorganizovali spoustu akcí jako např. pyžamový den, den naruby, den bez mobilů,... Moc se mi líbí, že všichni, co tam chodí, jsou do toho zapálení. Všechny bych je chtěla moc pochválit, protože odvádějí skvělou práci. Doufám, že budeme i nadále pracovat jako doteď. Letos se u nás také uskutečnilo setkání školních parlamentů. To jsme si také všichni užili. Jinak jsme si také navrhli vlastní trička s logem parlamentu, které nám vytvořila Eliška Syrová. Abych to nějak shrnula, tak jsem moc spokojená a doufám, že ostatní z parlamentu také. Setkáváme se každou středu a všechny nové návrhy a připomínky vítáme.

Ohlédnutí za uplynulým obdobím

Připravila: Kristýna Svobodová, Veronika Michajlova

Projektový den HeartHeroes – Hrdinové s dobrým srdcem

Pyžamový den

Položení květin k bustě T. G. Masaryka

Setkání žákovských parlamentů na naší škole

Starší žáci hrají audio pohádku pro mladší

Karneval školní družiny

Zápis do první třídy

Zeptali jsme se paní ředitelky Ivy Příbylové

Připravil: Dominik Seidenglanz

Paní ředitelko, co se Vám v poslední době líbilo?

Vždycky mám ráda, když vidím mladší a starší žáky při nějaké společné aktivitě. Líbil se mi tedy náš projektový den, při kterém jsme se všichni společně dobře bavili, ale zároveň jsme nezapomínali i na důvod jeho konání.

Děkuji všem „hrdinům s dobrým srdcem“ za šíření dobré nálady a pomoc druhým. Je i prima, že si uvědomujete, jak je důležité rozvíjet sám/sama sebe. Projekt HeartHeroes vznikl na naší škole, ale sleduje ho řada dalších lidí v naší zemi a podobně funguje i v partnerských školách v zahraničí. Gratuluji k úspěchu a #dobroskutkuj(te) dál!

Líbil se mi karneval školní družiny, kde pomáhali dvěma ošklivým čarodějnicím (hezkým paním vychovatelkám ☺) starší žáci.

Zajímavé bylo i setkání žákovských parlamentů z okolních škol u nás v Borohrádku. Žáci „parlamentáři“ nacvičovali týmovou spolupráci a my dospělí jsme si vyměňovali zkušenosti.

Super bylo také hodnocení lyžařského výcviku – i žáci i pedagogové byli nadšení a nebyl úraz!!!

V sobotu 6. 4. 2019 se konal zápis do budoucí 1. třídy. Příjemně nás potěšil zájem o naši školu – dorazilo 27!!! dětí nejen z Borohrádku.

Na co se můžeme těšit? Co se plánuje?

Asi nejprve bych zmínila pěveckou soutěž Zlatý slavík – před námi je již 20. ročník! Dvacátý Zlatý slavík si zaslouží větší formát a velkolepější průběh. Dne 17. 4. 2019 se všichni potkáme v aule školy a věřím, že se máme na co těšit. ☺

Ve dnech 24. 4. a 25. 4. 2019 se uskuteční jarní sběr papíru, o použití získaných financí bude spolurozhodovat žákovský parlament.

Můžete se těšit na volné dny 29. 4. a 30. 4. 2019. (Nechystáme se na čarodějnický rej ☺, ale všichni pedagogové máme po oba dva dny další vzdělávání.)

Společné fotografování je v plánu 7. 5. 2019, v týdnu od 13. 5. 2019 se pro přihlášené uskuteční zájezd do Anglie.

V červnu nebudou chybět školní výlety a sportovní akce. Věřím, že v Borohrádku proběhne i další ročník sportovních seniorských her našeho kraje (čekáme na oficiální schválení finanční podpory pro město, ale pan hejtman už prý účast přislíbil 😊). Věřím také, že stejně jako v předchozích letech bude hodně žáků - dobrovolníků, kteří při organizování her nezištně pomohou. **#dobroskutkuj**

Soutěž o nejlepší fotku s nápisem #dobroskutkuj

Vyhlašujeme novou soutěž. Vyfoťte se s nápisem #dobroskutkuj a fotku zašlete na pribyl.zsboro@seznam.cz do 15. 5. 2019. Jako předmět uveďte „Soutěž – dobroskutkuj“ a nezapomeňte se podepsat.

Co mám na srdci

Rádi přivítáme Vaše náměty, připomínky či názory na e-mailové adrese pribyl.zsboro@seznam.cz. Jako předmět uveďte „Školní věstec“.

